
การเปรียบเทียบทักษะการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษและ
ความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
ที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือตามเทคนิค STAD กับกิจกรรมการเรียนรู้ตามคู่มือครู
A Comparison of Listening and Speaking Skills and the Satisfaction in
Learning English of Matayomsuksa 1 Students Taught with STAD Cooperative
Learning Activities and Learning Activities from the Teacher's Handbook
พระมหาโสพล จันทร์ฤทธิ์*
ดร.ปรีชา สุขเกษม**
ดร.ประเสริฐ เรือนนระการ***

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือตามเทคนิค STAD กับกิจกรรมการเรียนรู้ตามคู่มือครู 2) เปรียบเทียบความพึงพอใจต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือตามเทคนิค STAD กับกิจกรรมการเรียนรู้ตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนโคกกระเทียมวิทยาลัย จำนวน 72 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือตามเทคนิค STAD 2) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบกิจกรรมการเรียนรู้ตามคู่มือครู 3) แบบวัดความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือตามเทคนิค STAD 4) แบบวัดความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามคู่มือครู การวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และสถิติทดสอบที (T-test)

*นักศึกษาปริญญาโท ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

**ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประจำโปรแกรมวิชาสัตวศาสตร์ชั้นสูง คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

***ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประจำโปรแกรมวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศทางสถิติ

คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ผลการวิจัยพบว่า 1) คะแนนผลสัมฤทธิ์ของทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือตามเทคนิค STAD สูงกว่ากิจกรรมการเรียนรู้ตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ 2) ความพึงพอใจต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือตามเทคนิค STAD สูงกว่ากิจกรรมการเรียนรู้ตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำสำคัญ : STAD / ทักษะการฟัง / ทักษะการพูด / การเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน
มัธยมศึกษาปีที่ 1

ABSTRACT

The purposes of this research were to 1) compare English listening and speaking skills of Matayomsuksa 1 students taught with STAD cooperative learning activities and learning activities from the teacher's handbook, 2) compare satisfaction for learning English of Matayomsuksa 1 students taught with STAD cooperative learning activities and learning activities with the teacher's handbook. The instruments used consisted of 1) Lesson plans using STAD cooperative learning activities, 2) Lesson plans using learning activities with the teacher's handbook, 3) English listening and speaking evaluation criterion, 4) A satisfaction evaluation form for learning English of Matayomsuksa 1 students taught by STAD cooperative learning activities, and 5) A satisfaction evaluation form for learning English of Matayomsuksa 1 students taught by the activities from the teacher's handbook. The data was analyzed to calculate mean ($\bar{X}$), standard deviation (S.D.), and t-test. The findings indicated that 1) The listening and speaking achievement scores of Mattayomsuksa 1 taught by the STAD cooperative learning activities were higher than those taught by learning activities from the teacher's handbook. 2) Satisfaction for learning English of Matayomsuksa 1 students taught with STAD cooperative learning activities is lofty more than students taught learning activities from the teacher's handbook.

Key Words: STAD / Listening Skill / Speaking Skill / Learning English of
Matayomsuksa 1

บทนำ

สังคมโลกปัจจุบันเป็นสังคมข้อมูลข่าวสารความก้าวหน้า ความเคลื่อนไหวและการเปลี่ยนแปลงทางด้าน เศรษฐกิจ และวัฒนธรรม มีผลกระทบทั่วถึงอย่างรวดเร็ว บุคคลในสังคมต้องติดต่อสื่อสารกัน เพื่อดำเนินกิจกรรม ทางสังคมหรือเศรษฐกิจเพิ่มขึ้น ภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาต่างประเทศจึงกลายเป็นเครื่องมืออันสำคัญยิ่งในการ สื่อสารความรู้สึกรู้สึกนึกคิดเพื่อให้เกิดความเข้าใจกันและกัน ในการศึกษาหาข้อมูลความรู้ และถ่ายทอดวิทยาการต่างๆ แก่กัน ในด้านเศรษฐกิจ ภาษามีความจำเป็นยิ่งขึ้น ในการเจรจาต่อรองด้านการค้าและการประกอบอาชีพอย่างมี ประสิทธิภาพ ดังนั้น การรู้ภาษาต่างประเทศ จะช่วยสร้างสัมพันธภาพอันดีระหว่างชนชาติไทยและชนชาติอื่น เพราะมีความเข้าใจวัฒนธรรมที่แตกต่างกันของแต่ละเชื้อชาติ ทำให้สามารถปฏิบัติตนต่อกันได้อย่างถูกต้อง และ เหมาะสม มีความเข้าใจและภาคภูมิใจในภาษาและวัฒนธรรมไทย สามารถถ่ายทอดวัฒนธรรมไทยไปสู่สังคมโลก การเรียนภาษาต่างประเทศแตกต่างจากการเรียนสาระการเรียนรู้อื่น เนื่องจากผู้เรียนไม่ได้เรียนภาษาเพื่อความรู้ เกี่ยวกับภาษาเท่านั้นแต่เรียนภาษาเพื่อให้สามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นได้ตามความ ต้องการในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในชีวิตประจำวัน และการทำงานอาชีพ การที่ผู้เรียนจะใช้ภาษาได้ถูกต้องคล่องแคล่ว และเหมาะสมนั้นขึ้นอยู่กับทักษะการใช้ภาษา ดังนั้น ในการจัดการเรียนการสอนภาษาที่ผู้เรียนจะต้องมีโอกาสได้ ฝึกทักษะการใช้ภาษาให้มากที่สุด ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียนการจัดการกระบวนการเรียนการสอนต้อง สอดคล้องกับธรรมชาติ และลักษณะเฉพาะของภาษา การจัดการเรียนการสอนภาษา หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศจึงควรจัดกิจกรรมให้หลากหลาย ทั้งกิจกรรมฝึกทักษะทางภาษา และกิจกรรมการฝึกผู้เรียนให้รู้ วิธีการเรียนภาษาด้วยตนเองควบคู่ไปด้วย อันจะนำไปสู่การเป็นผู้เรียนที่พึ่งตนเองได้ (Learner-independence) และสามารถเรียนรู้ได้ตลอดชีวิต (Lifelong Learning) ทั้งด้านภาษาต่างประเทศ โดยใช้ภาษาต่างประเทศเป็น เครื่องมือในการค้นคว้าหาความรู้ในการเรียนวิชาอื่น ๆ ในการศึกษาต่อรวมทั้งในการประกอบอาชีพ ซึ่งเป็นจุดหมาย สำคัญประการหนึ่งของการปฏิรูปการเรียนรู้ (กรมวิชาการ, 2549, หน้า 2) ความเจริญก้าวหน้าทางด้านการเรียนรู้ ในสาขาต่าง ๆ ที่ล้าหน้าไปอย่างรวดเร็ว ตลอดจนความทันสมัยของเทคโนโลยีด้านการคมนาคมและการ ติดต่อสื่อสารที่เป็นไปอย่างรวดเร็วพร้อมแดน ทำให้ประเทศต่าง ๆ ได้เข้าไปมีบทบาทในความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ มากยิ่งขึ้น ดังนั้น ประเทศไทยในฐานะสมาชิกของชุมชนนานาชาติ จะต้องเข้าไปเกี่ยวข้องและร่วมงานกันอย่าง แน่นแฟ้น กล่าวคือผูกพันกับองค์กรและสถาบันต่าง ๆ ระหว่างประเทศเหล่านั้น เพื่อปรับเปลี่ยนทิศทางการ พัฒนาประเทศให้สอดคล้องและสอดคล้องกับระเบียบใหม่ของสังคมโลก ตลอดจนจะต้องตระหนักในการแสดง บทบาทในความสัมพันธ์อันดีระหว่างอารยประเทศต่างๆ รวมทั้งจะต้องอยู่ร่วมในการแข่งขัน บนเวทีระหว่าง ประเทศ เพื่อให้เกิดการพัฒนาในด้านต่างๆ ที่สามารถทัดเทียมกับนานาชาติอารยประเทศได้ (สำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาแห่งชาติ, 2545, หน้า 15 -16) ดังนั้น จากความสำคัญดังกล่าวมาข้างต้น จึงมีความจำเป็นที่คนไทย จะต้องมีความรู้ภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษซึ่งเป็นที่ยอมรับกันทั่วโลก เพื่อใช้ในการติดต่อสื่อสาร

การสร้าง ความร่วมมือ การเจรจาต่อรอง การสร้างสัมพันธ์อันดี รวมถึงการทำให้เกิดความเข้าใจวัฒนธรรมที่ต่างกันของแต่ละเชื้อชาติ(นพเก้า ณ พัทลุง,2548,หน้า 7)

จากปัญหาดังกล่าวมาข้างต้น ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการฟัง (Listening Skill) และทักษะการพูด (Speaking Skill) จึงเป็นแนวทางสำคัญที่จะนำไปสู่การจัดการเรียนรู้ให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาไปใช้สื่อสารในสถานการณ์จริงได้ ซึ่งในปัจจุบันมีวิธีสอนทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลากหลายวิธีที่เป็นแนวทางให้กับครูผู้สอนได้นำไปจัดการเรียนการสอนทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เช่น การใช้บทสนทนา (Dialogues) แบบฝึกพูด (Drills) การถาม-ตอบ (Question and Answer) เกมภาษา (Language Games) การอภิปราย (Discussion-making Activities) แบบสอบถาม (Questionnaires and Quiz) กิจกรรมการแก้ปัญหา (Problem-solving Activities) กิจกรรมละคร (Drama Activities) การแสดงท่าใบ้ (Mime) บทบาทสมมุติ (Role-play) และสถานการณ์จำลอง (Simulation) เป็นต้น (Byrne, 1987, p. 1) ด้วยเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยเห็นว่า หากมีการนำเนื้อหาและกิจกรรมฝึกปฏิบัติในการฟังและการพูดอย่างแท้จริงที่พบเห็นในชีวิตประจำวัน เข้ามาใช้ในการเรียนการสอนการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ จะทำให้ผู้เรียนมีความสนใจและมีความกระตือรือร้นอยากเรียนและเห็นความสำคัญของการฟังและการพูดภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาต่างประเทศทำให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะการฟังและทักษะการพูดเพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวันในการแสวงหาความรู้และเพื่อความบันเทิงในรายวิชาการสอนทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษา จุดมุ่งหมายหนึ่งคือให้ผู้เรียนได้มีโอกาสพัฒนาการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ จากเนื้อหาและกิจกรรมของเจ้าของภาษาที่ใช้กันอยู่ในชีวิตประจำวัน ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษจากการฟังและการพูดในชีวิตจริง แต่ผู้เรียนส่วนใหญ่ขาดทักษะการฟังและทักษะการพูดเพื่อความเข้าใจและการฟังเพื่อหารายละเอียดและใจความสำคัญ ตลอดจนไม่สามารถบันทึกหรือเล่าสรุปความจากเรื่องที่ฟังและพูด นอกจากนี้ผู้เรียนยังขาดทักษะการใช้กลวิธีการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ จากปัญหาดังกล่าวหากมีการนำเนื้อหาและกิจกรรมฝึกปฏิบัติในการฟังการพูดภาษาอังกฤษจากเจ้าของภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวันเข้ามาใช้ในการเรียนการสอนการฟังการพูดภาษาอังกฤษ จะทำให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการฟังและทักษะการพูดเพื่อนำไปใช้ได้ในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น (Paul, 2004, p. 71)

ทักษะการฟัง หมายถึงความสามารถในการจับประเด็นใจความหลักจากสิ่งที่ฟังได้อย่างถูกต้องและครบถ้วน ซึ่งเป็นกระบวนการที่สลับซับซ้อน เพราะผู้เรียนต้องเข้าใจสาระสำคัญจากสิ่งที่พูด อารมณ์และความคิดเห็นของผู้พูดและสามารถตอบสนอง ระบุความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดหรือบริบทของการพูดได้ ทักษะการฟังนั้นเป็นทักษะที่สำคัญเพราะการสื่อสารในชีวิตประจำวันนั้นการฟังนับว่าเป็นทักษะรับสารที่สำคัญทักษะหนึ่ง เป็นทักษะที่ใช้กันมากและเป็นทักษะแรกที่ต้องทำการสอนเพราะผู้พูดจะต้องฟังให้เข้าใจเสียก่อนจึงจะสามารถพูดโต้ตอบ อ่านหรือ

เขียนได้ ทักษะการฟังจึงเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญในการเรียนรู้ทักษะอื่นๆ ดังนั้นในการเรียนการสอนนักเรียนจึงควรได้รับการฝึกฝนทักษะการฟังอย่างเพียงพอและจริงจัง

ทักษะการพูด หมายถึง พฤติกรรมการสื่อสารด้วยการใช้ภาษาที่ควบคู่ไปกับการฟังกล่าวคือ เมื่อมีผู้พูดก็ต้องมีผู้ฟัง จึงจะเกิดความสมบูรณ์ จะขาดฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่ได้ การพูด คือการใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และอากัปกิริยา ท่าทาง เพื่อถ่ายทอดความคิด ความรู้ ความรู้สึก และความต้องการของผู้พูด ให้ผู้ฟังรับรู้ และเกิดการตอบสนอง ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษที่ถูกต้องตั้งแต่ การออกเสียงคำศัพท์ การออกสำเนียงที่เป็นประโยค ตลอดจนถึง โครงสร้างทางไวยากรณ์และประโยคพูดตรงตามสถานการณ์ของการใช้ภาษา มีความคล่องแคล่วในการพูด และ การใช้ท่าทางและน้ำเสียงประกอบการพูดได้อย่างเป็นธรรมชาติ

ในอดีตหลายคนเข้าใจว่าในกระบวนการเรียนภาษาอังกฤษซึ่งมีอยู่สี่ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน และ เขียน ทักษะการฟังเป็นทักษะที่ไม่ต้องการการฝึกฝนผู้เรียนจะฟังเข้าใจไปเองเมื่อได้เรียนรู้การออกเสียง ภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง รู้ไวยากรณ์ รูปประโยคและศัพท์ คนส่วนมากเข้าใจว่าการฟังเป็นทักษะที่รับเท่านั้น (Passive Skill) ผู้ฟังไม่ต้องทำอะไรเลย ได้แต่รับฟังอย่างเดียว ซึ่งไม่เป็นความจริงอันที่จริงการที่ผู้ฟังจะเข้าใจสิ่งที่ได้ยิน ผู้ฟังต้องใช้ความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษทั้งหมดที่ได้เรียนมาแล้ว รวมทั้งความรู้หลายสาขา และประมวล ความรู้เหล่านั้นมาเชื่อมโยงกับสิ่งที่ได้ยิน และพยายามเข้าใจว่าผู้พูดหมายความว่าอย่างไร การฟังภาษาอังกฤษเป็น ทักษะที่สำคัญทักษะหนึ่งผู้เรียนส่วนใหญ่ประสบปัญหาในการฟังภาษาอังกฤษ ปัญหาในการฟังได้แก่การฟังเสียงที่ แตกต่างจากเสียงในภาษาหนึ่งที่ เสียงเน้นหนัก ทำนองเสียง การออกเสียง การพูดซ้ำ การคาดการณ์ ความเข้าใจ คำศัพท์ ความเหนื่อยล้าจากการฟังสำเนียงภาษาและตัวชี้แนะทั้งภาพและเสียง บุคคลผู้ที่จะประสบความสำเร็จใน การฟังนั้น คือผู้ที่สามารถนำข้อมูลที่ได้ฟังมาเรียบเรียงจนเกิดความเข้าใจ แนวทางหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้ฟังเกิดความ เข้าใจในขณะที่ฟัง คือ การให้ผู้เรียนมีโอกาสดีกทักษะและประสบการณ์การฟังในสถานการณ์จริง การพูดเป็นสิ่ง สำคัญเพราะการสอนภาษาทุกภาษา มีธรรมชาติของการเรียนรู้เช่นเดียวกัน คือ เริ่มจากการฟัง และการพูดแล้วจึง ไปสู่การอ่านและการเขียนตามลำดับ จุดมุ่งหมายของการพูด คือ การสื่อสารให้ผู้อื่นได้รับรู้ด้วยการพูดอย่างถูกต้อง และคล่องแคล่ว ครูผู้สอนควรมีความรู้และความสามารถอย่างไรจึงจะสามารถจัดการเรียนรู้เพื่อฝึกทักษะการพูด ให้แก่ผู้เรียนได้อย่างสอดคล้องกับระดับศักยภาพของผู้เรียน (อารีวรรณ เอี่ยมสะอาด, 2546, หน้า 4) การสอนการ ฟังและการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการเรียนแบบร่วมมือจึงมีกระบวนการจัดการเรียนรู้โดยมีจุดมุ่งหมายให้ ผู้เรียนได้เข้าไปเรียนรู้การฟังและการพูดอยู่ในกิจกรรมที่กำลังเรียนอยู่ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์การใช้ ภาษาและได้ทักษะการฟังจากการปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกันในสถานการณ์นั้นๆ และสามารถเรียนรู้การใช้ภาษาเพื่อ การสื่อสารได้ถูกต้องตามสถานการณ์ของการใช้ภาษา

นักวิชาการศึกษาได้ศึกษาเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาอังกฤษจากการศึกษาค้นพบว่า กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นกิจกรรมที่ทำให้ผู้เรียนมีการเรียนรู้การฟังและการพูดภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพมาก เพราะนอกจากผู้เรียนจะมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกันในการเรียนภาษาอังกฤษแล้วยังมีประสิทธิภาพในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้นเพราะได้เข้าไปเรียนรู้ในห้องเรียนและสามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตจริง ในการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีความเห็นสอดคล้องกันว่า กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นกิจกรรมการพัฒนาผู้เรียนในทุกแขนงวิชาโดยเฉพาะทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือยังเป็นแนวทางหนึ่งในการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเป็นอย่างดี ผู้เรียนทักษะการฟังและการพูดโดยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีความสามารถสูงกว่าจะช่วยเหลือเพื่อนสมาชิกในกลุ่มที่มีความสามารถต่ำกว่า ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า ผู้เรียนไม่เพียงแต่จะรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเองเพียงอย่างเดียว แต่เขาจะต้องรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของเพื่อน ๆ ภายในกลุ่มของเขาด้วย พร้อมทั้งเป็นกำลังใจให้แก่กันและกัน ผู้เรียนจะให้ความเคารพต่อความเห็นและความสามารถของผู้อื่นที่แตกต่างจากตนหรือมีความสามารถในด้านนั้น ๆ มากกว่าตน ตลอดจนช่วยสนับสนุนเพื่อนสมาชิกในกลุ่มให้บรรลุเป้าหมายร่วมกัน การสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษมีความจำเป็นที่จะต้องเร้าหรือจูงใจผู้เรียนให้มีความสนใจและรู้สึกมั่นใจในการปฏิบัติกิจกรรม ตลอดจนเกิดความพึงพอใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ซึ่งกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นประโยชน์ต่อการสร้างแรงจูงใจและความมั่นใจในการเรียนรู้การฟังและการพูดภาษาอังกฤษได้อีกวิธีหนึ่ง โดยเป็นการเร้าให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นที่จะใช้ภาษาเพื่อติดต่อสื่อสารกัน ฝึกทักษะการฟังอย่างมีประสิทธิภาพ และมีความสนใจในการฝึกภาษาให้คล่องแคล่วมากขึ้น ซึ่งการที่ผู้เรียนได้รับประสบการณ์จากการฝึกภาษาในกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ ทำให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาไปใช้เพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีความมั่นใจยิ่งขึ้น เมื่อต้องใช้ภาษาในการสื่อสารในสถานการณ์ที่จะต้องประสบในชีวิตจริง (สมิตา เรือนแป้น, 2546, หน้า 51)

การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Co-operative Learning) หมายถึง กิจกรรมการเรียนรู้เป็นกลุ่มซึ่งได้รับการจัดเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ระหว่างผู้เรียนในกลุ่มโดยอาศัยการแลกเปลี่ยนข้อมูลที่เป็นโครงสร้างทางสังคม ผู้เรียนจะรับผิดชอบการเรียนรู้ของตนเองพอ ๆ กับรับผิดชอบการเรียนรู้ของสมาชิกภายในกลุ่มที่นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันในการทำงานช่วยเหลือเกื้อกูลสนับสนุนความสำเร็จของกันและกัน โดยที่เน้นนักเรียนแต่ละคนในกลุ่มจะมีความรับผิดชอบงานของตน การทำงานที่ได้รับมอบหมายของแต่ละคนจะมีการตรวจสอบ และนำผลการทำงานเสนอในกลุ่ม ๆ จะทำหน้าที่ช่วยเหลือว่าใครอ่อนด้านใด คนที่เก่งจะช่วยเหลือด้านนั้น ซึ่งจะทำให้การทำงานกลุ่มเข้มแข็งขึ้น ดังนั้น ทุกคนจึงต้องช่วยเหลือและรับผิดชอบตนเองก่อนและในการตอบแทนการทำงานร่วมกันของกลุ่มจะมีการให้รางวัลตอบแทนความดีเป็นกลุ่มแทนการให้รางวัลเป็นรายบุคคล การเรียนรู้แบบร่วมมือนี้ นักเรียนต้องมีทักษะทางสังคมเพื่อให้สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข คือ ความเป็นผู้นำ รู้จักตัดสินใจ สามารถสร้างความไว้วางใจ รู้จักติดต่อสื่อสารและสามารถแก้ไขปัญหาข้อขัดแย้งในการทำงานร่วมกัน เข้าใจ

บทบาทของตนเองในการช่วยเหลือให้กลุ่มเกิดการเปลี่ยนแปลง และสามารถทำงานร่วมกันได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ยังพบว่าผู้เรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ระดับที่ 1 คือ ขั้นทักษะ กลไกเท่านั้น มีผู้เรียนจำนวนน้อยมากที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในระดับความรู้ ถ่ายโอน สื่อสารและ วิพากษ์วิจารณ์ การที่ผู้เรียนไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการฟังและพูดเพื่อการสื่อสารได้นั้นอาจเนื่องมาจากหลาย สาเหตุและสาเหตุที่สำคัญคือ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครูไม่ส่งเสริมให้มีการฝึกความสามารถทางการ ฟังและการพูดเพื่อสื่อสารเท่าที่ควรและยังมีอีกปัญหาหนึ่งที่พบคือ ผู้เรียนนั้นมาจากหลายครอบครัว หลายศาสนา หลายภาษา ทำให้ผู้เรียนเกิดการแบ่งแยกชนชั้นกันขึ้นจะพูดกันคนละภาษาทำให้สื่อสารกันไม่รู้เรื่อง ทำให้ขาด ความสามัคคีกันขาดความเข้าใจซึ่งกันและกัน ไม่ช่วยเหลือกันเห็นแก่ประโยชน์ของตนเอง ไม่รู้จักการพึ่งพาอาศัย กันและกัน ไม่เข้าใจกระบวนการทำงานกลุ่ม การแบ่งงานกันรับผิดชอบ จากสาเหตุดังกล่าวมานั้นจึงเป็นเหตุผลที่ ผู้วิจัยเลือกใช้วิธีสอนแบบร่วมมือตามเทคนิค STAD เพราะเป็นการช่วยเสริมให้นักเรียนรู้จักทักษะทางสังคมโดย การเรียนรู้แบบร่วมมือกันและกัน เป็นวิธีหนึ่งที่ช่วยให้ผู้เรียนใช้ความสามารถเฉพาะตัวและศักยภาพในตนเอง ร่วมมือกันแก้ปัญหาต่าง ๆ ให้บรรลุผลสำเร็จได้ โดยที่สมาชิกในกลุ่มตระหนักว่าแต่ละคนเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม ช่วยส่งเสริมการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน รู้จักการพึ่งพาอาศัยกันและกัน ตระหนักในคุณค่าของตน และส่งเสริม คุณภาพการสอนของครู ให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

จากปัญหาดังที่ได้กล่าวมาข้างต้นนั้น ผู้ทำการวิจัยในฐานะครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษได้ตระหนัก ในปัญหา เรื่องการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน ซึ่งทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษมีความสำคัญและมีความ จำเป็นที่จะต้องปรับปรุงแก้ไขและพัฒนา เพราะเป็นทักษะพื้นฐานที่จะทำให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ได้อย่างดี ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำวิธีสอนการฟังและการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการเรียนแบบร่วมมือ ไปจัดการเรียนการสอน เพื่อปรับปรุงแก้ไขและพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ และศึกษา ความพึงพอใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้ กิจกรรมการเรียนแบบร่วมมือตามเทคนิค STAD กับกิจกรรมการเรียนตามคู่มือครู
2. เพื่อเปรียบเทียบความพึงพอใจต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้ กิจกรรมการเรียนแบบร่วมมือตามเทคนิค STAD กับกิจกรรมการเรียนตามคู่มือครู

วิธีการศึกษา

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนโคกกระเทียมวิทยาลัย ถนนพหลโยธิน ตำบลเขาพระงาม อำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 ซึ่งมีทั้งหมด 8 ห้องเรียนๆ ละ 36 คน มีจำนวนนักเรียนทั้งหมด 288 คน จัดกลุ่มตัวอย่างเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ได้มาจากการสุ่ม 2 ขั้นตอน โดยขั้นตอนแรกใช้วิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยการจับสลาก (Lottery Method) มา 2 ห้องเรียน ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/1 จำนวน 36 คน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/2 จำนวน 36 คน ขั้นตอนที่ 2 ผู้วิจัยได้ทำการสุ่มอย่างง่ายอีกครั้ง โดยการจับสลากเพื่อให้ได้นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมปรากฏดังนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/1 จำนวน 36 คน เป็นกลุ่มทดลอง และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/2 จำนวน 36 คน เป็นกลุ่มควบคุม ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการสุ่มโดยเลือกเอาสองห้องเรียน แล้วแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมนั้น เพราะว่าการจัดห้องเรียนของโรงเรียนเป็นการจัดแบบความสามารถ ดังนั้นนักเรียนแต่ละห้องจึงมีความรู้ในวิชาภาษาอังกฤษใกล้เคียงกัน ผู้วิจัยได้จัดรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือตามเทคนิค STAD ที่นักเรียนทำงานเป็นกลุ่มเพื่อให้ได้ผลงานเป็นกลุ่มในขณะที่ทำงานนักเรียนช่วยกันคิดและช่วยกันตอบคำถามพยายามทำให้สมาชิกทุกคนมีส่วนร่วมและเข้าใจเกี่ยวกับที่มาของคำตอบให้นักเรียนขอความช่วยเหลือจากเพื่อนก่อนที่จะถามครูและครูชมเชยหรือให้รางวัลกลุ่มตามผลงานของกลุ่มเป็นหลักดังต่อไปนี้

1. กำหนดวัตถุประสงค์การสอนให้ชัดเจน
2. จัดกลุ่มทุกกลุ่มให้มีนักเรียน 4 คน ประกอบด้วยสมาชิกที่มีระดับความสามารถทางการเรียนที่แตกต่างกัน คือ นักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูง นักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนปานกลางและนักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนต่ำ คละกัน สมาชิกในกลุ่มจะศึกษาทำความเข้าใจบทเรียนร่วมกันโดยช่วยเหลือซึ่งกันและกันเพื่อความสำเร็จของกลุ่ม หากนักเรียนยังใหม่กับการเรียนแบบร่วมมือควรใช้กลุ่มที่มีขนาดเล็กเพื่อให้มีส่วนร่วมมากที่สุด นักเรียนในแต่ละกลุ่มมีความสามารถแตกต่างกัน มีทั้งเพศหญิงและเพศชาย
3. จัดให้นักเรียนนั่งหันหน้าเข้าหากันเป็นวงเพื่อให้สามารถสื่อสารพูดคุยกันได้สะดวก
4. จัดเอกสารหรือสื่อการสอนที่ทำให้นักเรียนต้องพึ่งพาอาศัยกัน เช่น จัดเอกสารให้กลุ่มละชุดเดียวเพื่อให้นักเรียนแบ่งกันดู แบ่งเนื้อหาออกเป็นส่วนย่อยให้แต่ละคนรับผิดชอบในการอ่าน และทำให้เกิดการแข่งขันระหว่างกลุ่มเพื่อให้สมาชิกภายในกลุ่มต้องพึ่งพาช่วยเหลือกันทำให้กลุ่มของตนเป็นกลุ่มที่ชนะ
5. กำหนดบทบาทของสมาชิกในกลุ่มเพื่อให้เกิดการพึ่งพากัน ตัวอย่างบทบาทในการทำงานกลุ่ม ได้แก่ ผู้สรุปย่อทำหน้าที่สรุปบทเรียน ผู้ตรวจสอบทำหน้าที่สอบถามเพื่อนสมาชิก ผู้กระตุ้นทำหน้าที่ส่งเสริมชักชวนให้เพื่อนสมาชิกทุกคนแสดงความคิดเห็น ผู้บันทึกทำหน้าที่จดบันทึกการตัดสินใจของกลุ่มหรือรายงานของกลุ่มผู้สังเกตทำหน้าที่ตรวจสอบความร่วมมือระหว่างสมาชิกภายในกลุ่ม

6. อธิบายงานที่มอบหมายให้นักเรียนทำ

7. แจ้งเงื่อนไขเพื่อจัดสภาพให้เกิดความเกี่ยวพันกันในเรื่องของเป้าหมายร่วมทำได้โดยกำหนดให้กลุ่มผลิตผลงานร่วมกันเพียง 1 ชิ้น หรือให้รางวัลกลุ่มจากผลงานของสมาชิกแต่ละคน

8. จัดสภาพให้เกิดความรับผิดชอบในการเรียนรู้ของแต่ละคน ซึ่งจะทำให้ทุกคนมีส่วนทำงานให้กับกลุ่ม เช่น ครูจัดสอบนักเรียนเป็นรายบุคคล ครูสุ่มเลือกสมาชิกคนใดคนหนึ่งขึ้นมารายงานผลงานของกลุ่ม หรือครูเลือกผลงานของสมาชิกคนใดคนหนึ่งมาเป็นตัวแทนของกลุ่มแล้วให้คะแนนกลุ่มจากผลงานของสมาชิกคนนั้น เป็นต้น

9. จัดสภาพให้เกิดความร่วมมือระหว่างกลุ่ม เป็นต้นว่าให้ถามเพื่อนกลุ่มอื่นได้ เมื่อต้องการความช่วยเหลือ

10. อธิบายเกณฑ์ของความสำเร็จ การให้คะแนนเป็นแบบอิงเกณฑ์มากกว่าอิงกลุ่ม สำหรับกลุ่มแบบแตกต่าง (Heterogeneous Groups) เกณฑ์การให้คะแนนสำหรับแต่ละกลุ่มต้องพิจารณาเป็นรายกรณีไป

11. ระบุพฤติกรรมที่คาดหวัง ในระยะแรกพฤติกรรมที่คาดหวัง คือ ให้อยู่กับกลุ่ม ถามชื่อของเพื่อนสมาชิก ในพฤติกรรมระดับที่ซับซ้อนขึ้น ได้แก่ ให้สมาชิกทุกคนมีส่วนร่วมในการอธิบาย ทุกคนเข้าใจ และเห็นด้วยกับคำตอบของกลุ่ม

12. ระหว่างที่นักเรียนทำงานเป็นกลุ่ม ครูมีบทบาท ดังนี้

12.1 สังเกตพฤติกรรมการทำงานของนักเรียนอย่างต่อเนื่องเพื่อดำเนินการแก้ไข หากนักเรียนประสบปัญหาในการทำงานหรือปัญหาเกี่ยวกับการร่วมมือกัน

12.2 ให้ความช่วยเหลือนักเรียน ครูเข้าไปแทรกในระหว่างการทำงานของนักเรียนเป็นครั้งคราว เพื่อชี้แจงคำสั่ง เพื่อตอบปัญหาข้อสงสัย เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น พูดคุย และเพื่อสอนทักษะการเรียนรู้

12.3 สอนทักษะการร่วมมือเพื่อให้สื่อสารกัน ได้อย่างมีประสิทธิภาพ สร้างบรรยากาศความไว้วางใจกัน และการจัดการกับความขัดแย้งอย่างสร้างสรรค์

13. สรุปบทเรียนโดยนักเรียนและครู

14. นักเรียนประเมินการทำงานของสมาชิกในกลุ่มและหาแนวทางแก้ไขปัญหาในการทำในครั้งต่อไป

15. การประเมินผล ประเมินผลงานของนักเรียน ทำได้ดังนี้

15.1 ให้สมาชิกทุกคนในกลุ่มได้คะแนนเท่ากันซึ่งเป็นการเสริมแรงให้นักเรียนร่วมมือกัน หรือให้แรงเสริมแบบร่วมมือไปพร้อมกับการให้แรงเสริมรายบุคคลโดยให้คะแนนเป็นรายบุคคลจากผลงานของแต่ละคน และให้รางวัลกลุ่ม จากคะแนนรวมของสมาชิกในกลุ่มหรือนักเรียนได้คะแนนของตนเองรวมกับคะแนนพิเศษ (Bonus Points) ที่ได้ จากจำนวนสมาชิกภายในกลุ่มที่ได้คะแนนผ่านเกณฑ์ที่กำหนด

15.2 การเสนอผลงานของผู้เรียนด้วยวิธีต่างๆ

15.3 การทดสอบ

15.4 การสังเกตการทำงานของผู้เรียนแต่ละกลุ่ม

15.5 การแสดงความคิดเห็นของผู้เรียนในชั้นระดมสมอง

16. ประเมินการทำงานของกลุ่ม จากการสังเกตระหว่างเรียนและการอภิปรายในขั้นกระบวนการกลุ่ม

17. แจ้งและทำความเข้าใจกับนักเรียนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมถึงวิธีการจัดการเรียนรู้ บทบาทของผู้เรียน จุดประสงค์ของการเรียนรู้ ตลอดจนวิธีการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในครั้งนี้

18. ให้นักเรียนทั้งสองกลุ่มทำการทดสอบก่อนเรียน (Pretest) โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนฉบับเดียวกัน

19. ดำเนินการสอน โดยทั้งสองกลุ่มใช้เนื้อหาเดียวกัน และใช้ระยะเวลาเท่ากันในการวิจัย คือ 20 คาบ มีระยะเวลาคาบละ 1 ชั่วโมง รวมจำนวนเวลาทั้งหมด 20 ชั่วโมง ซึ่งผู้วิจัยเป็นผู้สอนนักเรียนทั้งสองกลุ่ม โดยกำหนดดังนี้

19.1 กลุ่มทดลองสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือตามเทคนิค STAD

19.2 กลุ่มควบคุมสอนโดยใช้คู่มือครู

20. หลังจากเสร็จสิ้นการสอนตามที่กำหนดไว้แล้ว ให้นักเรียนทั้งสองกลุ่มทำการทดสอบหลังเรียน (Posttest) โดยใช้แบบวัดทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียน ฉบับเดียวกัน

21. หลังจากเสร็จสิ้นการทดสอบหลังเรียนให้นักเรียนทั้งสองกลุ่มทำการตอบแบบสอบถามวัดความพึงพอใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ซึ่งใช้แบบวัดความพึงพอใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษฉบับเดียวกัน

22. รวบรวมผลคะแนนจากแบบวัดความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม แล้วนำมาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐาน

23. รวบรวมผลคะแนนจากแบบวัดความพึงพอใจต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม แล้วนำมาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐาน

ผลการวิจัย

จากผลการวิจัย มีประเด็นที่น่าสนใจซึ่งควรนำมาอภิปรายผล ดังนี้

1. ทักษะการฟังในหัวข้อการแนะนำตนเอง นักเรียนในกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือตามเทคนิค STAD มีผลคะแนนเฉลี่ย 27.00 ส่วนนักเรียนในกลุ่มควบคุมที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือตามเทคนิค STAD มีผลคะแนนเฉลี่ย 20.64

2. ทักษะการฟังในหัวข้อการแนะนำผู้อื่น นักเรียนในกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือตามเทคนิค STAD มีผลคะแนนเฉลี่ย 26.28 ส่วนนักเรียนในกลุ่มควบคุมที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือตามเทคนิค STAD มีผลคะแนนเฉลี่ย 21.11

3. ทักษะการฟังในหัวข้อการต้อนรับลูกค้า นักเรียนในกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือตามเทคนิค STAD มีผลคะแนนเฉลี่ย 26.00 ส่วนนักเรียนในกลุ่มควบคุมที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือครู มีผลคะแนนเฉลี่ย 21.08

4. ทักษะการพูดในหัวข้อการแนะนำตนเองนักเรียนในกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือตามเทคนิค STAD มีผลคะแนนเฉลี่ย 25.69 ส่วนนักเรียนในกลุ่มควบคุมที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือครู มีผลคะแนนเฉลี่ย 20.00

5. ทักษะการพูดในหัวข้อการแนะนำผู้อื่น นักเรียนในกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือตามเทคนิค STAD มีผลคะแนนเฉลี่ย 25.89 ส่วนนักเรียนในกลุ่มควบคุมที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือครู มีผลคะแนนเฉลี่ย 21.69

6. ทักษะการพูดโน้ตหัวข้อการต้อนรับลูกค้า นักเรียนในกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือตามเทคนิค STAD มีผลคะแนนเฉลี่ย 26.42 ส่วนนักเรียนในกลุ่มควบคุมที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือครู มีผลคะแนนเฉลี่ย 20.44

7. ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษในหัวข้อการแนะนำตนเอง นักเรียนในกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือตามเทคนิค STAD มีผลคะแนนเฉลี่ย 26.67 ส่วนนักเรียนในกลุ่มควบคุมที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามคู่มือครู มีผลคะแนนเฉลี่ย 21.39

8. ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษในหัวข้อการแนะนำผู้อื่น นักเรียนในกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือตามเทคนิค STAD มีผลคะแนนเฉลี่ย 26.56 ส่วนนักเรียนในกลุ่มควบคุมที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามคัมมูร์ มีผลคะแนนเฉลี่ย 22.00

9. ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษในหัวข้อการต้อนรับลูกค้า นักเรียนในกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือตามเทคนิค STAD มีผลคะแนนเฉลี่ย 26.58 ส่วนนักเรียนในกลุ่มควบคุมที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามคัมมือครู มีผลคะแนนเฉลี่ย 22.44

ผลของความพึงพอใจ

ผลความพึงพอใจต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือตามเทคนิค STAD มีผลคะแนนเฉลี่ย 136.64 ส่วนนักเรียนในกลุ่มควบคุมที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามคู่มือครู มีผลคะแนนเฉลี่ย 116.14

ในการเปรียบเทียบทุกระดับนั้น ผลการวิจัยจากผลคะแนนเฉลี่ยแสดงว่านักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือตามเทคนิค STAD มีผลความพึงพอใจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

จากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้พบว่านักเรียนที่สอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือตามเทคนิค STAD มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนตามคู่มือครู และมีความพึงพอใจสูงกว่านักเรียนที่เรียนตามคู่มือครู ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้ดังต่อไปนี้

1.1 การเรียนแบบร่วมมือตามเทคนิค STAD มีกิจกรรมที่มุ่งเน้นให้สมาชิกกลุ่มมีปฏิสัมพันธ์ ที่ต่อกันช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ร่วมคิดแก้ปัญหา ร่วมรับผิดชอบ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของการเรียนรู้ร่วมกัน ดังนั้นผู้เรียนจึงต้องตระหนักถึง การมีส่วนร่วมในกลุ่ม หน้าที่และความรับผิดชอบของตนเองเป็นสำคัญ

1.2 การกระตุ้นความสนใจและชี้แนะให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมกับสมาชิกกลุ่มให้คำปรึกษาระหว่างการทำกิจกรรม ทำให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนการสอนมากยิ่งขึ้นเป็นสิ่งที่ครูผู้สอนต้องตระหนักถึงหน้าที่ของตนเอง คือเป็นผู้สนับสนุน เสริมแรง และให้กำลังใจกับผู้เรียน

1.3 การทบทวนความรู้เดิมของผู้เรียนก่อนเป็นขั้นตอนสำคัญ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้เดิมมาประยุกต์ใช้กับความรู้ใหม่ที่จะได้รับต่อไป

1.4 การกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความคิดสร้างสรรค์ไปพร้อมกับการเรียนเนื้อหาจะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนได้คิดและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างการทำกิจกรรม

1.5 การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการประเมินผลกิจกรรมทุกครั้ง จะเป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงแก้ไขในการทำกิจกรรมครั้งต่อไป

1.6 การทดลองใช้แผนการสอนก่อนที่จะนำมาใช้จริง เป็นสิ่งสำคัญ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของกิจกรรมต่าง ๆ ตรงตามเนื้อหาและจุดประสงค์การสอน

1.7 กิจกรรมต่าง ๆ ที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอน ต้องตระหนักถึงความเหมาะสมกับผู้เรียน ตรงตามเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้

1.8 การตระหนักถึงเกณฑ์การให้คะแนนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นอย่างเคร่งครัดในการตรวจสอบให้คะแนนแบบทดสอบแก่นักเรียน เป็นสิ่งสำคัญเพื่อความถูกต้องเป็นธรรมและเป็นแนวเดียวกัน

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาการนำกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือตามเทคนิค STAD ไปใช้ร่วมกับการจัดการเรียนการสอนเทคนิคอื่นเพื่อให้กิจกรรมการเรียนรู้มีความหลากหลาย
2. ควรทำการวิจัยในลักษณะการนำกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือตามเทคนิค STAD กับการเรียนรู้การสอนในกลุ่มสาระอื่นในช่วงชั้นเดียวกัน หรือต่างช่วงชั้น
3. ครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ควรให้ความสนใจ และนำเอากิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือตามเทคนิค STAD มาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นเพราะวิธีการสอนแบบนี้เป็นนวัตกรรมทางการศึกษาอย่างหนึ่งที่สามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักเรียนให้สูงขึ้น

บรรณานุกรม

- การศึกษาแห่งชาติ, สำนักงานคณะกรรมการ. (2545). พ.ร.บ.การศึกษาแห่งชาติกับการศึกษาตลอดชีวิต.วารสาร ศูนย์บริการวิชาการ.มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 10(1),15-16.
- นพเก้า ฌ พัทลุง. (2548). การพัฒนาคลังการประเมินผลตามมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์ดุสิต มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์.
- วิชาการ, กรม.กระทรวงศึกษาธิการ. (2549). การวิจัยพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้. วารสารการวัดผลการศึกษา, 27(81), 1-11.
- สุมิตา เรือนแป้น. (2546). การใช้สถานการณ์จำลองในวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจเพื่อส่งเสริมความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์ มหาลัยดุสิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- อารีวรรณ เอี่ยมสะอาด. (2546). การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา ตามมาตรฐานการศึกษา : กรณีศึกษาโรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์.
- Bell, S. & Fified, K. (1996). An introduction to the cooperative method. Scotland : Jordan Hill College.
- Byrne, D. (1987). Teaching oral English. (2nd ed.). London: Longman Group UK Ltd.,
- Davies, P. (1990, November). The Use of Drama in English Teaching. TESL CANADAJOURNAL,8, 87-97.